

FRANKIE BOY

Amagerdreng. Jens Andersens krønike om Frank Arnesen er mere end en sportsbog. Det er et stykke Danmarkshistorie.

På banerne på ny

af HANS MORTENSEN

Jens Andersen: *Frankie Boy – En biografi om Frank Arnesen.* 407 sider. 299 kr. Gyldendal.

ENDNU en bog om 80er-fodbold – er der virkelig brug for sådan en?

Spørgsmålet besvares ufortøvet med et rungende ja efter blot få siders læsning i Jens Andersens mursten om Frank Arnesens fodboldrejse fra supertalent i Danmarks arbejderklub par excellence, Fremad Amager, til topgageret talentespejder i den nålestribede fodboldkapitalismes højborg, Chelsea.

Der er noget ved de 80er spillere, som vi ikke rigtig kan blive trætte af. Måske fordi de som de første trak dansk landsholdsfodbold op af amatørismens dynd, hvor hæderlige nederlag eller sejre over Norge og Island var eneste varmekilder. Men de er mere end det. For siden har andre jo fejret formelt større triumfer – Europamesterskabet i 1992 – og alligevel fremstår 80er holdet som noget særligt. Fordi det udover de åbenlyse fodboldkvaliteter også bestod af personligheder med udstråling og mod til at sige andet end: »bolden er rund«, »alt kan ske i moderne fodbold« og den slags nonsens, som nutidens spillere lirer af, mens storklubbernes pressechefer kigger over skulderen, og der vanker bøder og udstødelse til dem, der måtte komme for skade at sige noget interessant.

Frank Arnesen var en åbenlys mester både på og uden for banen, og alene derfor tåler hans historie en genfortælling. Men Jens Andersen vil – og kan – mere end det. Han hæver fortællingen om den fodboldbegejstrede dreng fra Amager op til et stykke Danmarkshistorie. Hermed sætter Arnesen-bogen ligesom vor egen Joakim Jakobsens *Tynd Luft* om VM i 1986 en ny og lang bedre standard for sportsbøger. Især bogens første del om barndommen og ungdommen er i den sammenhæng en oplevelse.

Vi begynder med en lille dreng, der begejstret følger sin far, der er en respekteret og dygtig højre wing på Kastrups førstehold. Selv driblende drengen rundt i gårde, på volde og på de få græsklædte pladser og trænede sit kolde venstreben.

Halvtredser- og tidlig tresserlykke, der forstyrres af sporvognenes udfasning og fyringen af faderen, der var vognstyrer. Men sandelig om ikke familien reddes, da en tipsgevinst på 97.000 giver mulighed for at købe en kiosk på Christianshavn. Det er den slags, der skaber krønikestof, men også får flosklerne til at danse som elverpiger, der kunne lokke mindre skribenter end Jens Andersen i mosen.

Han falder aldrig i. Tværtimod skriver han, så man kan lugte græsset. Både det,

der vokser i sparsomme totter på de baner, hvor supertalentet Arnesen imponerer med- og modspillere op gennem junior- og ynglingerækkerne og det, der ryges på Christianshavn, hvor hippiekulturen, slumstormerne og den første rockmusik etablerer sig.

I et kort hektisk år får det sjove liv også fat i Arnesen, der når at opleve de første koncerter med det stadig ukendte Gasolin. Og ikke nok med det. Hans søster bliver endda kæreste med bandets tekstforfatter Mogens Mogensen. Vidste man ikke bedre, kunne man næsten mistænke Andersen for at have fundet på det – så godt passer det ind i fortællingen.

Frank Arnesen valgte heldigvis fodbolden, til trods for at sporten ikke stod i høj kurs i 70er-danmark. »I hvad?« spurgte læreren på HF, da det unge talent bad om fri, fordi han skulle spille på ynglingelandsholdet. Det skal siges, at fodbolden heller ikke gjorde meget for at gøre sig folkekær. Spillet var kedeligt, og kreativitet var ikke velset.

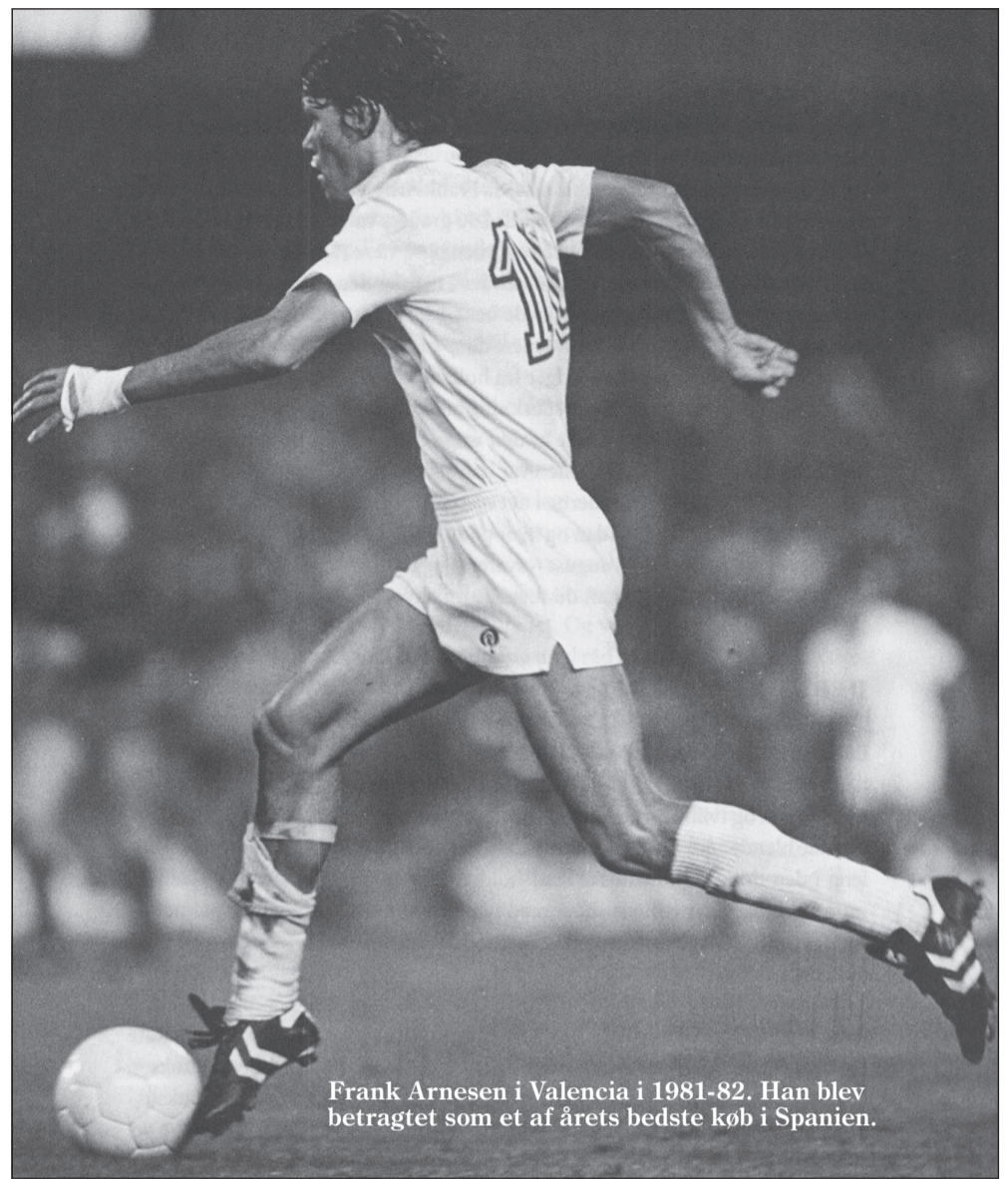
»FRANK Arnesen på venstre fløj har absolut talent, men han ser sig ikke for. Han dribler for meget,« skrev for eksempel *Ekstra Bladets* legendariske »Julle« efter at have overværet en ungdomskamp i 1969.

Dette fodboldsyn afspejlede sig på landsholdet, der i fem kampe i 1974 kun kunne slå Indonesien. Selv samme år debuterede Arnesen på Fremad Amagers førstehold i den næstbedste fodboldrække, og allerede fra begyndelsen vidste man, at han var noget særligt. Med en af dansk fodbolds bedste trænere nogensinde, Arne Sørensen, spillede holdet sig til oprykning med fodbold, der var inspireret af den hollandske stil, der siden fik navnet totalfodbold. Arne Sørensen spillede det, før det fik navn – og blandt de bærende kræfter var foruden Arnesen også en ung spiller ved navn Søren Lerby. Han kom fra Taastrup og blev lokket til Amager, efter at de to ambitiøse spillere havde mødt hinanden på en DBU-ungdomslejr.

Den særlige indbyrdes forståelse mellem de to spillere, der siden skulle blive mytisk på det danske landshold og i europæiske storklubber begejstrede fra begyndelsen fanskaren i Fremad Amager – herunder forfatteren Hans-Jørgen Nielsen, der i makkerskabet hentede betydelig inspiration til romanen *Fodboldenglen*.

TO så store talenter kunne ikke holdes på Amager. Det blev i stedet til en kontrakt med storklubben Ajax Amsterdam. Igen formår Jens Andersen at formidle stemningen ved skiftet fra de glade amatørtider, hvor Fremads oprykning efter en kamp i Aabenraa blev fejret under en spontan og meget fugtig overfart med spritbådene.

I Ajax er tonen barsk – især over for nye. Dertil kommer et elitemiljø, hvor den spinkle

Frank Arnesen i Valencia i 1981-82. Han blev betragtet som et af årets bedste køb i Spanien.

knægt får ordineret en »vitamindrik«, der skal opbygge hans manglende muskelmasse. Det er tilsyneladende en drik, der kendes i mange storklubber, hvor ranglede gutter på rekordtid har det med at udvikle megamusklere og usædvanligt brede nakker.

Fra Ajax følger vi Arnesens gennembrud i klubfodbold op på det landshold, som vi ikke så let bliver trætte af at læse og høre om, og frem til den fatale dag i maj 88, hvor benet brækker i en kamp for PSV Eindhoven, og karrieren som fodboldspiller slutter. Videre rejser vi gennem karrieren som leder til den foreløbige endestation Chelsea, hvor Arnesen stifter bekendtskab med den brutale britiske sportspresse.

VI er med hele vejen, og vi begejstres. For som det siges i en berømt reklamefilm: »Der er så meget kvinder ikke forstår.« Indimellem forstår vi måske ikke engang selv, hvorfor voksne mænd ikke kan få nok af velkendte sportsbegivenheder: Riis på Hautacam, Jørgen Hansen, der banker Dave Boy Green, mens en lamslået engelsk kommentator skriger: »I warned you about that right hand,« og så selvfølgelig ikke mindst 4-2 i Parken mod Sovjet i 85 og 6-1 mod Uruguay i 86.

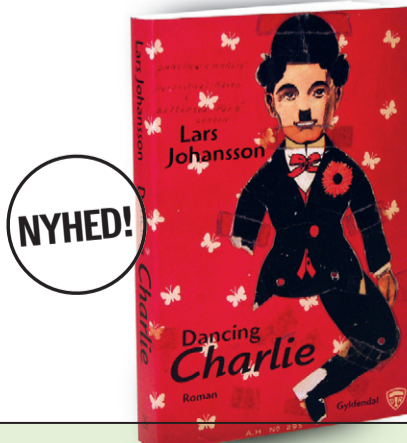
Begejstringen over de bedste i sport skal ikke altid forklares. De skal bare opleves.

Hår og skjorter, 1975. Frank Arnesen fik lokket Søren Lerby fra Taastrup til Amager. Siden var de nærmest uadskillelige.

Og vi tager gerne endnu en tur på Memory Lane. Især når der findes rejseførere som Jens Andersen.

Med ham er vi »på banerne på ny«, som Gasolin sang, da Frank Arnesen endnu bare var et talent på Amager.

Fiktion af højeste klasse

NY ROMAN AF LARS JOHANSSON
– FORFATTEREN TIL BESTSELLEREN SIGNE

»En intens psykologisk roman.« THOMAS KAARSTED, Fyens Stiftstidende
»Fiktion af højeste klasse ... Så helstøbt en komposition og så smukt et sprog.« ★★★★★ HENRIETTE BACHER LIND, JYLLANDS-POSTEN
»En aldeles fremragende roman.« JAKOB LEVINSÉN I KULTURGUIDEN, P2

LARS JOHANSSON
DANCING CHARLIE
NYHED · KR. 299,- (VEJL.)

KØB DEN HOS DIN BOGHANDLER